

бѣга и блѣе подирѣ ни. Обърнахме се, спрѣхме се и познахме, че това е майката на нашето агънце. Щомъ ни настигна, тя се покачи върху снагата на баща ни, почна да му лиже дрехитѣ и заблѣя тъй жално, като че ли заговори: „Пустни го, моля ти се; то ми е първа рожба; то ми е мило тъй, както на тебе сж мили хубавичкитѣ ти дѣница“!...

Ние всички изтрѣпнахме на мѣстата си. Татко поглеждаше ту насъ, ту бѣдната майка, па ни рече: „Азъ, дѣца, незная какво да правя... Оставамъ на васъ да рѣшите, какво да направимъ съ агънцето...“.

Безъ да чакаме да се доизкаже, ние всички въ единъ гласъ викнахме: „Милий татко, пусни го! Ние се отказваме да ядемъ агне. Нека то иде съ своята мила майчица!...“.

Татко го пусна. Ние бѣхме радостни. Ехъ, да бихте видѣли овцата и агънцето, какъ весели се връщаха назадъ къмъ стадото!...

Бай Стоянъ ни каза, че ще остави това агънце да расте и остарѣе, само да умре, тъй като то е спасено отъ ножъ.

Слѣдъ тази случка, всѣки пжтъ, кога стадото на бай Стояна минаваше край дома, ние питахме овчаря и той ни сочеше нашето агънце, което бѣше вече станало голѣмъ, виторогъ и руностей овенъ...

П. А. Христова.